

krasavec, svítící škrobenou náprsenkou a bílou cestičkou prostřed černých havraních vlasů od středu čela k temeni, sedává nehnutě za nimi. Lidé, pozorující je se závistí a s maloměšťáckou šírokostí tváře, povídají si o nich: Továrník Vedral — a jeho provdaná dcera: než mu zemřela paní, nebyl tak spokojen; nadělal si peněz a teď má po starostech...

Slyším tyhle poznámky a hledím k lóži, kde se blyští tři vztyčená čela. Továrníkova ruka právě projíždí šedivými licousy a jeho opičí hlava se zaklání. Oči dceřiny proplouvají hledištěm divadla — pohled její je vržen shora dolů — vy plebejci, tam dole na sedadlech!... to asi říkají. A v pozadí nehnutý profil zetův: tak jak sedí, zdají se asi jeho knírky záhonkem špendlíků...

Kdo nezná tragedie té trojice, závidí jim...

»Čest« rodiny je zachráněna...

Ironický původ

BYLO cosi z vášně říjícího jelena v Oskarově sklonu, v jakém, zachytiv se opěradla křesla, stanul, pozoruje do předpokoje Elisiny jídelny vstupovati neznámého. Byl si zcela jist, že se poslední host vytratil z komnat, v kterých pohasínala světla, že železná brána zahrady, obkličující vilu, zapadla za řadou odjíždějících kočárů. — Kdo byl tedy tento? Nebylo zvykem Oskarovým pátrati slídivě po okolí Elisině, neboť jistota jeho důvěry k členům tohoto domu nepřipouštěla rozpaků ani pochyb. Elisa Gorenková, žena na vrcholu neodolatelného půvabu, hodného obdivu, byla příliš známa svou nepřístupností, aby vůbec někdo mohl se tak lehce pokládati za rytíře její přízně. Proto bylo tím podivuhodnější smělé počínání cizího vetřelce v dům zbožňované divy, jenž podle zvuku odsunovaného křesla a praskotu parket, usedl v rohu předpokoje, bez ostychu svěřuje se náhodě, kdy Gorenková nebo někdo z jejího služebnictva zastihne ho v tak těsném sousedství s paninými pokoji.

Oskar Tothebus, jehož mládí a šťastný odkaz obrovského jmění domu Tothebusů neušetřily nejnespoutanějších vášní, dobrodružství a her, on, jehož býčí šíje a široké plece zdravého, sportem otužilého krasavce naznačovaly v tělesných rozměrech, do jaké míry se v něm i duševně tají síla odhodlání a vůle, byl zjevem a počínáním tohoto muže ohromen. V jeho dlani, svírající zlatou obrubu a atlas křesla, pálila krev. Nedovedl srovnati v mysli všechnu divokou směs nápadů, vyrojivších se během chvíle, co tu stál, zaražen, v nedůstoiném postoji slídícího.

Jaké má vztahy tento smělec k Elise? — —

Je snad někým ze společnosti večera, jehož vede sem klamně zdání Elisiny přízně? — — Nebo ho sem volá tajemný podnět — žárlivosti? — Byl sem vyváben? .. Za čím —?!

Cítě zvyšující tep svého srdce, narovnal Oskar šíji a stanuv za zřásněnou oponou vchodu, se zařatými pěstmi namáhal se dostat z bludiště dohadů. Konečně určil: vyčkati. Strašné to slovo: Vyčkám! — šeptl, zahaluje se horkým dechem tvora sama v sobě se zdolávajícího.

Bylo mu, jako by se mu v žilách krev měnila v led — a zase jako by všechny smysly zely jaksi dokořán otevřené; řekl si však: Třeba býti chladnokrevným —

Tak stál tu nehnutě, když se otevřely bílé dveře jídelny, jimiž přestrojená z plesové běli do fialkového hedvábí (zbožňovaného Oskarem) prošla Elisa, nad-

zvedajíc tuhou řasu nad miniaturní nohu v sandálu s růžovým pentlovým zkřížením,

Tak tu stál, když ona, lehýnce nakloněna vpřed, v dychtivém očekávání milencova úsměvu, s roztřesenými bronzovými kadeřemi nad bílým, rovným čelem s hladkými spánky, poněkud udivena, vstoupivši právě v prosvětlený kruh rýsovaný ampulí visutého lustru, napjala pružné hrdlo a obrátila hlavu směrem k sedícímu — —

»Silski, vy zde —?!« — pravila pološeptem.

Nebylo jí odpověděno.

A Elisa neztrácejíc nic ze zladěného půvabu heroiny a sebevědomé krásy, pro jakou byla Oskarem milována, zastírajíc poněkud unaveně své lesklé, zelenavé zornice, vztáhla velitelsky hrot své ruky k východu a pravila jasně:

»Silski, vloudil jste se sem... uvádíte mne do neznázi —. Vzdalte se okamžitě!«

Ten, jehož nazývala Silským, vstal. Prošel komnatou a stanul chladně proti Elise. Byl to vysoký muž, jehož obličej v záři lustru jevil cosi neúprosného. Malý, ostře sestřižený knír zdobil mu silný ret, čtvercové stíny ležely v jeho hranatých spáncích. Ve výbojném výrazu pohlížely k Elise oči z tváří napjaté, chorobně bledé pleti, s energickou rozpolcenou bradou a s velkou bradavicí pod přimhouřeným levým okem. Silski založil paže za zády a jeho postava, v černém, upjatém šatu, zdála se káceti hrozivý stín...

»Eliso,« řekl po chvíli trapného mlčení chladně a trpce, »tyto nesnáze sama si připravujete. Byly doby, kdy jste neměla odvahy mluvit o nesnázích — —«

Elisa ho přerušila sevřevši přísně rty:

»Jakkoli — — teď opusťte můj dům!«

Silski spustil paže —

»Prozrazujete příznačnou nedočkavost všech žen, které něko ho očekávají —,« pravil výrazně a uklonil se — »Eliso, promiňte pak. S touto náhodou jsem nepočítal...« Ve chvíli, kdy se obrátil k východu, zastoupil mu Oskar cestu.

Oba mužové stanuli proti sobě tváří v tvář.

Silski, zřejmě zaražen, s nepohnutelnými však svaly v obličeji patřil na Oskara, jehož chřípí se vzdulo. Urputně, jako by kola zuby do sebe zapadala a sekery se zasekávaly, vsouvaly se do sebe vzájemné jejich pohledy a současně odkláněla se čela s provazci napjatých žil...

»Pozoroval jsem vše,« řekl klidně Oskar. »Mám právo žádati, abyste odpověděl, proč dlíte v těchto místech, byl-li jste vůbec hostem u Elisy Gorenkové?«

»Mluvíte o právu —?« opáčil bystře Silski. »Právo, odvozené z mého poměru k paní tohoto domu —«

»Neodpovíte-li, nepokládám vás za schopna zadostičinění — —«

Silski se ledově usmál. V jeho očích se zahemžil výsměch.

»Je mi jasno; vy jste tedy ten, jež mi náhoda určila sokem — —«

Oskar jediným rozmachem odsunul těžké křeslo a strhnul závěs, že zakrýval vlajícím lemem vchod do předpokoje, přikročil těsně k Silskému... Ten se neuhnul a proto se rameno Oskarovo vytyčilo nad nižším ramenem Silského...

»Klidte se! — —« procedil Oskar sevřenými zuby. V hrozně chvíli tváře Silského zesinaly. Ale jeho šakalí pohled, jímž prořal Oskarovo čelo, svědčil o sveřepé odhodlanosti nelekejícího se.

Oskar, patře přímo bezdechý v nepohnutou tvář Silského, měl dojem, že svaly jeho šíje prasknou.

»Klidte se...!« zahrozil zvyšuje hlas po druhé.

»Neznám vás — —,« řekl teď teprve smělec s jakkouši chvilkovou nadvládou poodstupuje od mladého muže, majícího ruce svinuty po svém boku v pěsti...

»Chcete-li se rovnat o kořist tohoto večera: pak buďte! Máte co činit s mužem, jemuž je vše jedno... průměrnou schopnost i odvalu k tomu mám.« A pravil výrazně: »Jsem Arnošt Silski, člověk s talentem přizpůsobit se...«

Oskar, který považoval tato slova za nadsázku smělosti, jakýmsi nerozhodným, váhavým pohybem zvedl pěst, ale v polou oblouku rozevřel dlaň — a znovu ji svinul...

»Lituji tohoto kroku noblesy, k němuž mne bezděky nutí okolnosti. Jsem Oskar Tothebus... ale tento oka-

mžik buď poslední, který vyžaduje vzájemného ohledu... Chraňte se zneuctíti jakkoli pověst tohoto domu —!»

Silski se vzpřimil s jakousi donquijotskou strážní. Jeho tváře zkřivil úsměv.

»Vy jste — Oskar Tothebus..? Podivno! Toto jméno samo vyvozuje důsledky své cti...« A ostře urážlivým spádem slov pravil — »Tothebus! Nositel jména tothebusovské pýchy! Snad dokonce — vypůjčený dědic...?!«

Oskar zbledl.

»Chraňte se...!« zavyl tiskna pěsti k bokům.

»Tothebus!...« opakoval Silski neuhýbaje se — »Až zde tedy lze se s tothebusovskou pýchou shledat! — — Krutá náhoda...!«

V zápětí však strašná rána rozmachem železné pěsti zamířila na rámě Silského, leč ten se pružně jako šelma uhnul a sevřel ruku Oskarovu v zápěstí — —

»Oskare Tothebuse...« pravil — »hle! takto se shledáváme! Chvilé bezděky dopřává nám hovořiti bez obalu — pravím: nezvedejte mstivé ruky, neboť mohla by udeřiti člověka, před nímž i tothebusovská pýcha ulekaně couvne — vyzná-li se jen z minulosti...!«

Tento hrozivý tón slov, harašících v tichu jako dopadající kameny, Oskara zřejmě pohnul. Nabrav dechu, řekl:

»Silski, neunavujte mne... Je zřejmé, že jste z míry

smělý a odvážný, ale tato hra přesvědčuje mne jen o vaší vnitřní ceně. Neprostítujte se dále.«

»Chci se s vámi dohovoreti, Oskare Tothebuse! Vaše parvenuovská pýcha nezneuctí již tohoto prahu, to vám pravím... opomine dokonce zeptati se, co hledala za tímto prahem — jsouc usvědčena z vnitřní bídy, a stydíc se...!«

»Kde berete odvalu —,« rozlítíl se Oskar, »k těmto urážkám? Připadá mi, že pod úderem nabývá vaše duše pružnosti — bude lépe, svěřím-li vás péči sluhově —«

Oskar pokročil ke dveřím, klada prst na knoflík zvonku...

»Oskare Tothebuse,« položil mu Silski dlaň na vztaženou paži, »nepřivolávejte si ještě svědka tohoto výstupu — varuji vás! Děkujte, že stěny jsou mlčelivé. Upamatujte se, máte-li vůbec vědomí o tom, co jste slyšel kdy v narážkách o svém zrození — Vaše pýcha je vyssáta z prostředí, v němž jste se učil žiti — ale vy sám nemáte v sobě krůpěje krve tothebusovské. Dědic Tothebusů, s krví jejich, nebyl by schopen tak lidsky zpřímá zápasiti o kořist vášně... Rozvažte! Ne-ní-li můj hlas hlasem proroka...?«

Oskar spustil paži, stoje odvrácen. Jeho obličej, nabývající soustředěného pohledu, otočil se a utkvěl na čele Silského...

»O čem hovoříte...?« ptal se vážně.

»O samozřejmé pravdě... Oskare Tothebuse, zaváhal jste... hnulo se ve vás svědomí...«

Oskar s utkvělým pohledem k Silskému se vztyčil, podobaje se soše atleta v bronzovém napětí a vyčkávání...

»Mluvte tedy...« pravil.

»Je mi trapné, že činím tak zde... Oba jsme šli k ženě: vy jako labužník života, nezkrtný a silný — já za dobrodružstvím, za fantomem čehosi nadmyslně dráždivého. Elsa bývala mou přítelkyní — dokud nevypěla na nepřístupnou. Na pouti životem jsme se kdysi setkali — a já hrál partnera milostných výjevů s »neodolatelnou Gorenkovou« na jevišti i v životě, dokud jsem se — z touhy po změně — neobrátil k jinému řemeslu. Teď jsem čímsi mezi žurnalistou a agentem v policejních službách... Mám utkvělý dojem, že sloužím stále za nástroj cizí osudovosti při bídném honoráři — a to i vzhledem k vám je tomu tak... Neunavuji vás?«

Oskar za slov Silského pochýlil hlavu v napjatém naslouchání. Dravý výraz zmizel s jeho tváře a jeho paže visely mdle podle boků. Neodpověděl. —

Z hrudi Silského se vydral povzdech. Zřejmá ocha-
blost a únava skreslila rysy jeho tváří: teď teprve zpozoroval Oskar, že vlas nenáviděného je protkán šedinami a čelo že je zbrázděno hlubokými vráskami... Tento muž s fysiognomií světáka, odolávajícího všemu s klidem dobrého diplomata, překvapil ho těmito

známkami sešlosti. A Oskar, zakládaje paže na hrudi, pravil krátce:

»Mluvte, Silski — —«

Silski, stoje bokem k Oskarovi, prohodil: »Oskare, buď to odrazem rány, kterou jste mne chtěl umlčet... Vy jste můj syn!...«

V hrozné ticho, v němž bylo lze tušiti, jak se rve pásmo myšlenek a zahrocuje tupá nenávisť, zalehl tichý šustot hedvábí a zvuk kovových kruhů, sešinu-
jících se po tyči, s níž padal těžký závěs vchodu...

Elisa stanula na prahu a pohled jejích hlubokých očí ulpěl na blednoucí tváři Oskarově. — V této tváři ztrnuly rysy.

»Vysvětlete... Silski...« pravil chraptivě Oskar.

»— — — Jsem ten, jenž byl kdysi dopaden před ložnicí Elvíry Tothebusové, vaší matky, Oskare. A byl usvědčen ze záletu, který na cudnou Elvíru vrhl stín manželské zpronevěry. Byl jsem tehdy tajemníkem Tothebusova továrního podniku. Elvíra byla třetím rokem ženou Felixe Tothebuse, padesátiletého hrabivce, nenáviděného, jehož ohyzdnost byla vinětou nitra... Elvíra se stala jeho chotí proti vůli: z rodinných důvodů, aby tak byl zúrokován podíl Tothebusův na nešťastném podniku otce Elvířina. Byl jsem tedy dopaden a pak vyštván z domu... Po roce — dnes je tomu celkem jedenadvacet let — byl mi poslán lístek... tento...« Silski vyňal z malého kovo-

vého pouzdra, připjatého k řetězu hodinek, malý, složený karton:

Četl: »Arnošte Silski, jste otcem syna, křtěného jménem Oskar... Elvíra Tothebusova...«

»Lístek byl poslán z alpské vesnice, kde jste se narodil, kde jste, vzdálen nenávistného pohledu zkomírajícího pána domu Tothebusů, prožil svá první léta v letohradu Elvířině... Pak, když Elvíra podlehla nemoci, byl jste odvezen do »oteckého domu« — a z nouze učiněn dědicem a nositelem pyšného jména. Rána se zacelila — zbyla jen ošklivá jízva — mé existence... Pro své otcovství nemám jiného důkazu. Má zpráva se kryje podle všeho s tradicí. Snad proto ani nepochybujete...«

Zdálo se, že nenávist dohouřila. Jakési trapné očekávání zelo z trhliny nastalé pomlky...

Náhle však Oskar, jehož čelo smrtelně zbledlo, čímsi strašným vypjat, po dvakráte zacloumav pěstmi, nabíraje dechu, se smíchem, znějícím divoce a vzdechy přerývaným — skočil a vrhl se s rozpjatými prsty na hrdlo Silského a sevřev je jediným vzmachem, zvrátil tělo mužovo pozpátku na zem —

»Lháři, nestoudný tupiteli... hanobiteli... nyní dosvědčte —!« volal, klekaje Silskému na hrud'... »je-li pravda, co jste pravil! Běda, nedosvědčíte-li!...« Vztyčená pěst se zakomíhala nad jeho kosým ramenem...

Silski nadzvedl úporně hlavu —

»Jest!« zvolal duse se — »Oskare — jsem vaším otcem — ale matkou — nebyla Elvíra Tothebusova — lhal jsem. Neboť je trapné, přiznati se k osudu tak trpkému, jakému jsem propadl...«

»Tupiteli...« řekl šeptem Oskar.

»... nikoli Elvíra Tothebusova... cizí... zcela cizí žena... je vaší matkou, Oskare...«

»Kdo?... Která...?! — —«

»... Nevím!« zachroptěl Silski... a znovu se vztyčuje se svaly napjatými jako lana... »V ložnici setkal jsem se tehdy s ženou, jež k tomu cíli byla tam zjednána Elvírou... profanující pustě mou vášeň k ní, jakou ve mně rozpoutala... A tu jsem znásilnil v domnění, že se mi oddává Elvíra... A ta, cizí — život ti dala...!«

Po těch slovech se ozval výkřik: hrozný, pronikavý — temný pád vyděsil zápasící, že vzdechy pojednou uvázly v hrudi, hrozíce ji roztrhnouti...

Oskar se odklonil: jeho rozevřené pěsti smýkaly se po ramenu a bocích ležícího... A obrátil krví podlité oči k prahu...

Elisa — ležela tam v mdlobách.

Oskar se vztyčil. Bylo cosi hrůzyplného v jistotě jeho klidného gesta, kterým svážeje se na koleno, vzal do své dlaně nehybně ležící ruku Elisinu.

Pozoroval mlčky Elisin obličej: — tak, jak tu spocívala se zvrácenou hlavou mezi svými roztřesenými vrkoči, s bledými rty, mezi nimiž se leskl email zubů,

s víčky, zatlačenými modravými stíny do hlubokých důlků očí, s napjatým hrdlem, jehož oblost měla lesk mramoru, a s boltci ušními, vybavenými z clony a působícími do celku jejího malátného vzhledu čímsi nezvykle groteskním... bylo v ní více půvabu než v úsměvné a pružné. Se zpytavostí, jež se pramenila z jakési bázně podvědomí před příčinou tohoto bezvládní, hleděl Oskar na tu, již dosud nepřestal milovati a již s dravostí jemu vlastní dovedl vítězně uchvacovati v svá objetí — —

Proč...? tanulo mu na mysli.

Vysílila se obavami o život Silského?... Či sledováním krutého zápasu, v němž on, Oskar, byl v úloze mstitelů?... — —

Řekl: »Eliso...« a hladě jí ruku opakoval... »Eliso...! Vzpamatujte se!... Jaký to pochmurný večer, ač sliboval tolik úsměvů...!« — —

Pohnula rty. Naklonil se k nim, jeho oči vyjadřovaly hluboký žal...

»Eliso! Kdo je tu vinen...? Kdo?!...« a pozvedaje dlaně její hlavu s podivuhodnou něžností pravil jí do rtů... »Eliso! Krasavice! Kolibříku...!« — —

Silski malátný zápasem sbíral zbytky svých sil, aby mohl vstáti... ležel, převážen jsa na bok a vzpřimuje se o dlaň levice, zatím co pravicí svíral svou obolavenou hruď...

Vše bylo v tomto muži rozdraceno: i sebevědomí, i síla odvěty — a jenom paprsek kolísavé pokory pro-

nikl zpod víček a smekl se k patě klečící nohy Oskarovy.

Byl sláb a zápasem tak zbaven smyslů, že se teprve teď probouzel k vědomí — a uzřel vše, co se dělo na prahu komnaty. Užasl. —

Gorenková v tíživém vzlykotu probouzela se a pracovala k dechu. Mezi víčky prodraly se jí slzy a proudily po tváři — —

»Eliso!...« zašeptal Oskar, podpíraje ji v pasu a zvedaje ji...

Stanula, přibíjejíc dutým úderem v jakémisi hrozném procitnutí svou hlavu k prahu vchodu a oddalující napjatými pažemi Oskarovu hruď...

»Oskare...«, pravila nabírajíc dechu... »věř mu — neboť je pravdivé, co tobě řekl...«

»Co víš —?!« vyrazil překvapeně Oskar...

»Nejsi synem Elvíry Tothebusové — — cizí ženy jsi syn — —«

Oskar se zachytil za přehyby závěsu. V jeho proloženém těle se jevila sražená vlna vdoru... Nemluvný, zdrcený zíral do očí Elisiných...

Elisa však zakryla dlaněmi tváře. Snad pohled Oskarův, snad pocit neladu, jenž ji zchvátil v tomto vrcholném okamžiku života, zbaveného příkras úsměvu a fines, přinutily ji k tomuto gestu. Ono jí dodalo zdání bezbrannosti... zanikla však při něm domněnka, že gesto to je podobné naučené frázi nebo úskoku... Elisa se chvěla...

»Co — ty... vš —?!« opakoval Oskar a jeho prsty bořily se do řas závěsu...

»Oskare... Slova Silského strhla oponu minulosti. Nikdy jsem netušila, že nastane chvíle — — —« Nedopověděla. Její dlaně počaly tísniť hrud, neschopnou pojmouti všechnu úzkost, bolest a palčivý žal. Krajkoví jejího šatu bylo všechno zničeno v své křehké kráse, pod doteky dlaní pozbylo bělosti a vzhledu. Elisa se podobala přízraku zoufalství.

»... přiznati se...« zalkala — —

Oskar otevřel rty — ale jeho ústa oněměla — —

»— — Jednou...«, pravila zlomeně Elisa... »byla jsem uvedena v osnovu dobrodružství... Žena, kterou ke mně, chudé a odvážné, přivedlo zoufalství, znechucená životem, nešťastná v manželství a odhodlaná zdeptati urážlivou pýchu domu, kam byla vyvdána přes odpor a nevěli, nabídla mi... neměla-li bych odvahy a milosrdenství, zastati ji při výjevu, jenž této nešťastné měl se státi východiskem zadostiučinění. Bojovala o věc nejposvátnější: o c u d n o s t, které byly kladeny vlastním jejím chotěm úklady, na kterou při mužově trpnosti činěny hnusné útoky od celé tlupy dobyvatelů za vysloveným účelem, k němuž legitimní cesta nevedla... dáti domu dědice, nositele jména... Klečela přede mnou a — zapřisahala mne...«

Elisa uvolnila hrdlo, strhnuvši krajkovou zdobu, jejíž cíp i s řetězem perel uvízl v její dravé dlaní...

»... Byly jsme obě šílené... a já konečně pod-

stoupila vše, oč mne žádala. Byla jsem tehdy choristkou zapadlé scény předměstské — za úkol, jenž mne čekal, slibovala se mi budoucnost nevidaných výhod: život v blahobytu a bohatství... Tou ženou byla — Elvíra. Jméno to mi bylo řečeno a trvá v mé paměti.

Podle určení byla jsem odvezena do domu, v němž mne čekala. Uvedena byvši do ložnice, měla jsem vyčkati příchodu muže, jemuž jsem byla nucena oddati se bez výhrad a zdráhání — — V temné ložnici jsem byla po boku Elvířině a konečně jsem zaměnila její ruku svou, v okamžiku, když neznámý milenec uchvátil mne v objetí — — Po vyvrcholení aktu prošlehlo ložnicí světlo. Onen neznámý viděl, že je podveden. Elvíra pak, jak se s ním předčasně vrátila z plesu, v slavnostním a netknutém šatě, stála v tu chvíli rozbřesku u dveří, u nichž otočila klíčem k plamenům benátského lustru — a vrhnuvši pak zničenému pustý výsměšek na krk, dala ho vyvésti služebnictvem...«

Silski vstav a usednuv do křesla sklonil těžce hlavu do svých dlaní — byl podoben člověku, jenž se vzdal osudu s nesmírnou pokorou — —

»— — Tak se tedy stalo — Zůstala jsem v moci Elvířině. Utajena jsouc okolí, jako zjednaná společnice, byla jsem odvezena do jižních Tyrol, kde ve vile Elvířině jsem se stala matkou syna. — Byl křtěn Oskar, jsa podvrženým synem Elvířiným, s mou krví v žilách... První dobu jsem byla považována za koj-

nou dítěte — vlastního syna... Po několika měsících nastalo smutné rozloučení. Úplné a navždy. Bylo to podle ujednání, majícího formu obchodu. Jméni, jímž jsem nemusila šetřit, a které mi připadlo ze štědré ruky Elvířiny, stalo se základem mého štěstí —

Netušila jsem nikdy —,« pravila jako by odzbrojena a sesouvajíc paže podle zhroucených boků — »že přijde chvíle tohoto přiznání — — Oskare, buďte milosrdný — ke kající — —!«

Cosí roztřepeného vlálo na mračném nebi, na ztrnule vztyčené žerdi zmítal sebou servaný praporec — trofej zapadlých životů. A ruka vztyčující s křečovitým napětím tuto trofej zdála se uřata a strašidelně vynořující se z temnot...

Oko Oskarovo zabloudilo do prázdna...

— — Světlo polévající parkety, hrany a třepení lustru bylo měkké jako kročeje vzdalujícího se. Ruka, dosud nehybně strhující do pěsti řasy závěsu, tiše, bez okázalosti sesula se v klín — — A v klínu se setkala s druhou. Tento vzájemný styk byl čímsi vrcholným, tragicky působivým. — Neboť v dlaň levice se smekl s prstu prsten, těžký, ne nepodobný dožecím prstenům, jehož nakupený kov svíral démantové zrno velikosti třešňové pecky. Byl to nej památelnější prsten tothebusovského domu, tentýž, jenž byl vzat s tuctů mrtvých rukou a vždy znovu vsouván na prsty mužné, odhodlané ruky — ruky, jíž svěřeny s prstenem tím prestiž domu a úkol vladaře...

A tento prsten, talisman patricijské pýchy — smekl se s dlaně Oskarovy — padl k nohám Elisíným, zachvěv se v mlčícím světle jako rosa v oku...

Ale Oskar stanul, odcházeje, i před křeslem, v němž, polo vztyčen, se strhanými rysy seděl Silski, tentýž, jehož vzhled mohl náležeti šílenci...

Oskar nedbale, s trpnou lhostejností, podvoluje se tíživé situaci z b a v i t i se p ř í p a d ů — vzal koženou schránku, naplněnou hrstí bankovek, snad odpočítaných, snad celkem bezúčelných — vhodil ji gestem v polou přetrženém v klín zvedajícího se — — —

»Zůstaňte, Silski...«, pravil temně... — a potěšte Gorenkovou — — Nemínil jsem — překážeti. Odpusťte — vetřelci...«

A zašed, překročiv práh, trval dlouhou chvíli za závěsem, rozhrnujícím se ze středu; obrys jeho paže, držící v dlani kraje průliny, byl znatelný těm očím, jež za ním tupě pohlížely...

Konečně řasy spadly a závěs, sepjat pojednou špendlíkem, byl bez průliny, dokonale zahrazuje průhled i vchod, jako zatažená opona jeviště, na němž se dohrál první akt... Neboť tehdy opona naznačuje více nežli pouhé přerušení hry — — Je sama dramatickým prvkem, jsouc obrazně pomlkou, časovou distancí nebo osudovostí, pracující tajně o obratu děje. —

Oskar, vstupuje do svého vozu, byl poněkud bledý a rozpomínající se — teprve, když usedl a přirazil dvířka, křikl na řidiče, zasednuvšího za volant, zvukovou rourou:

»Domů...«

Hnilička

BUDETE krutě vytrestán!

— Nemyslím...

Zatím co byla přiražena dvířka a vůz se dal do sklouzavého pohybu, cítil jsem se pohlcen oblakem karafiátové vůně a dosednutím na pružné sedadlo k jejímu boku stal se ze mne úmyslně lehkomyšlný pokušitel, který hořel zvědavostí *nad záhadou*.

Neboť ta, kterou jsem vezl k svému domu, byla letitá dáma, naprosto už nevhodná pro malá dobrodružství. Náhoda tomu chtěla, že jsem byl vlnou tančících přímo vhozen na taburetové sedadlo u jejího stolu, u něhož popíjela svůj coctail a kouřila svou pachitoku. Seděla tu zcela osaměle, ačkoli tu byla jinak nouze o místa, a třeba bylo postaráno o zvýšenou přítlačivost dojmů barové reduty, ta zde, osaměle sedící, byla jakousi výjimkou svého druhu, jsouc spojeninou dvou domněle neslučitelných žvlů: úctyhodného stáří a dráždící nestoudnosti.

Seděla tu zabrána bystrým pozorováním ruchu a